

екрана.

2. Навчально-методичний комплект як засіб навчання із інформаційних технологій менеджерів невиробничої сфери зі знанням іноземних мов у вищих навчальних закладах [Електронний ресурс]. — Режим доступу http://www.ii.npu.edu.ua/files/Zbirnik_KOSN/2/5.pdf (дата звернення: 14.12.2013). — Назва з екрана.

Михайленко Тетяна

старший викладач

Гришко Тетяна

старший викладач

Національна металургійна академія України

м. Дніпропетровськ

ДО ПИТАННЯ ПРО ВИКОРИСТАННЯ АДАПТИВНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ В ОБЛІКУ

Суть сучасного управління – це адаптація, оскільки постійні зміни зовнішніх умов і внутрішнього середовища функціонування в соціально-економічних системах систематично приводять їх до кризових ситуацій.

Головною особливістю адаптивного підходу до використання інформації при управлінні виробництвом є прийняття рішень з урахуванням прогнозу змін в майбутні періоди виконання робіт. Для цього важливе використовувати облікові дані про процеси, що вже відбулися, і випереджуючу інформацію про подальший розвиток виробництва. Виникає необхідність оперативно аналізувати інформацію про виникаючі зміни, оцінювати напрямки поліпшення робіт з метою корегування виробничої діяльності [1].

Використання інформаційних технологій для управління підприємством робить його конкурентоздатним за рахунок підвищення керованості і адаптованості до змін ринкової кон'юнктури. Подібна автоматизація дозволяє: підвищити ефективність управління підприємством за рахунок забезпечення керівників і фахівців максимально повною, оперативною і достовірною інформацією на основі єдиної бази даних; забезпечити надійний облік і контроль надходжень і витрачання грошових коштів на всіх рівнях управління; керівникам середньої і нижньої ланок аналізувати діяльність своїх підрозділів і оперативно готувати зведені і аналітичні звіти для керівництва тощо.

Робота сучасного виробництва практично неможлива без використання спеціалізованої інформаційної системи (ІС), що забезпечує облік всіх необхідних ресурсів і витрат і дозволяє контролювати процеси, що

відбуваються на виробництві. Більшість автоматизованих інформаційних систем працює по жорстко запрограмованому алгоритму; вимагають значних фінансових ресурсів для підтримки системи в працездатному стані; на модернізацію додатків і зміну їх функціональності йде багато часу.

В наочних областях, які постійно розвиваються, виникає потреба в адаптивних інформаційних системах. Адаптивні властивості ІС дозволяють оперативно і без суттєвих затрат модернізувати функціонуючу ІС у відповідності зі змінами в організаційній та інформаційно-економічній системі, методах управління, планових, облікових і звітних показниках об'єкта управління з врахуванням можливих змін інформаційно-обчислювальної системи. Адаптивні інформаційні системи повинні задовольняти наступним головним вимогам:

- 1) адекватно відображати знання про наочну область в кожний момент часу;
- 2) годитися для легкої і швидкої реконструкції при зміні наочної області [2].

Звичайно, зумовлюється, що робота системи є доцільною, тобто система призначена для досягнення цілком визначеної мети. Якщо процеси отримання інформації і зміни поведінки з її використанням є найкращими в розумінні досягнення поставленого завдання, то така адаптивна система є ще й оптимальною. Не дивлячись на адаптивність багатьох ІС, врахування в них специфіки конкретного виробництва може істотно змінити рішення, що використовуються в ІС, і сильно вплинути на зв'язки з іншими підсистемами. Кінець кінцем адаптація універсальних алгоритмів під особливості конкретного виробництва може бути зіставна з реалізацією спеціалізованих алгоритмів. У зв'язку з цим наявність спеціалізованих рішень для конкретної наочної області є необхідною умовою для успішного упровадження і подальшої експлуатації системи.

При цьому слід розрізняти адаптивність системи і можливість її конфігурування. При конфігуруванні системи задаються певні параметри в системі, які забезпечують її роботу для різних умов. Всі можливі варіанти конфігурування наперед задаються в системі, а настройка полягає у виборі одного з них. Адаптивність системи дозволяє налаштовувати систему на наперед невідомі варіанти, враховуючи різні нюанси, необхідні для вирішення задачі.

При створенні облікових інформаційних систем неможливо передбачити усі можливі законодавчі зміни. Тому саме на етапі створення ІС повинні бути закладені механізми, що надавали б можливість адаптації до змін, що відбуваються. Для забезпечення адаптивності ІС повинна бути відкритою і мати спеціальні механізми, що забезпечують просту зміну і розширення описів що використовуються в системі об'єктів, і можливість зміни прикладних алгоритмів. З цієї точки зору заслуговує увагу система ІС: Підприємство, яка завдяки своїм основним складовим (технологічній платформі і прикладним рішенням автоматизації різних ділянок діяльності)

забезпечує достатню гнучкість прикладних рішень і можливість підстроюватися під конкретну область діяльності. Відкритість системи дозволяє її модифікувати, використовуючи засоби розробки технологічної платформи. Це дозволяє успішно використовувати систему «1С» на підприємствах самих різних форм власності і напрямів.

Досвід упровадження прикладних рішень на платформі 1С: Підприємство показує, що система дозволяє вирішувати задачі різного ступеня складності - від автоматизації одного робочого місця до створення інформаційних систем масштабу підприємства.

Список використаних джерел

1. Бинкевич В.В., Савчук Л.Н., Усиченко І.В., Савчук Р.В. Економічна кібернетика: інтелектуальні ресурси управління. Дніпропетровськ: Герда, 2012.

2. В.Н. Бриль. Современная информационная система автоматизации деятельности производственных предприятий. Журнал «САПР и графика». №12, 2007.

Печенюк Андрій

к.е.н., доцент

Подільський державний аграрно-технічний університет,
м. Кам'янець-Подільський

ПЕРСПЕКТИВИ ВПРОВАДЖЕННЯ ВІЛЬНОГО ПРОГРАМНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В УКРАЇНІ

Термін «вільне програмне забезпечення» було запропоновано Річардом Столменом, засновником Проекту GNU, організованого у 1984 р. для розробки завершеної UNIX-подібної операційної системи GNU [2].

Вільне програмне забезпечення (ВПЗ) – програмне забезпечення (ПЗ), яке надає користувачу відповідні права:

- запускати програму;
- вивчати та змінювати її початковий код відповідно до власних потреб;
- вільно розповсюджувати копії програми;
- розповсюджувати модифіковані версії програми.

Якщо хоча б однієї із цих свобод немає, програма не належить до вільного програмного забезпечення. Таким чином, якщо програма надається безкоштовно, це ще не означає, що програма є вільним софтом: існує ряд безкоштовних програмних продуктів, початковий код яких не публікується, або на які існують обмеження використання чи розповсюдження. Такі програми не є вільним програмним забезпеченням [1].